

ДЖЕРЪЛД ДАРЪЛ

№ 28

СРЕЩИ С ЖИВОТНИТЕ

Превел от английски Борис Дамянов

ЗЕМИЗДАТ — 1972

Gerald Darrell
ENCOUNTERS WITH ANIMALS—
THE NEW NOAH

Penguin Books, London, 1966

639

УВОД

Повечето хора от време на време посещават зоологическите градини. Те проявяват голям интерес към животните и непрестанно се удивляват как ли някои от тях са попаднали за първи път в зоологическата градина.

Аз съм колекционер на диви животни. Моята работа е да пътувам из далечни страни, където живеят тези животни, и да ги доставям живи на зоологическите градини. В настоящата книга разказвам за три експедиции за събиране на животни, които организирах в различни краища на света. В нея се старая да опиша трудната, но интересна работа по лова на животни.

Повечето хора нямат и представа за трудностите и вълненията, свързани с една подобна експедиция, доставяща очарователните птици и животни, заради които плащат, за да ги зърнат в зоологическата градина. Един от въпросите, които ми задават непрестанно, е как съм станал ловец на животни. Отговарям, че животните и зоологическите градини винаги са ме интересували.

Според моите родители първата дума, която съм изговарял достатъчно ясно, не е била обачайната „мама“ или „тати“, а думата „зоопарк“. Повтарял съм я непрестанно с хленчене, докато, за да ме успокоя, някой не ме е повеждал към зоологическата градина. След като поотраснах, заминахме да живеем в Гърция и аз имах много домашни любимци—от кукумявки до морски кончета—и посвещавах цялото си свободновреме на проучване на страната и търсене на нови екземпляри за моята сбирка. По-късно отидох за една година в зоологическата градина в Уипснейд като студент—назначен на животни, за да добия опитност с по-големите животни—лъвове, мечки, бизони и щрауси, които не е така лесно да се отглеждат в къщи. При напускане на

работата си имах за щастие достатъчно собствени пари, за да финансирам моята първа експедиция. Оттогава насетне всяка година организирам по една експедиция.

Макар и работата на колекционера да не е лесна и да носи много разочарования, тя всъщност ще се хареса на всеки, който обича животните и пътешествията. С настоящата книга се постарях да покажа, че тежката работа и разочарованията почти винаги се компенсират от вълнението на успехите. Вълнението и удоволствието идват не само от залавянето на животните, но и от това, че ги наблюдавате в тяхната собствена среда.

НОВИЯТ НОЙ

ЛОВ НА ЖИВОТНИ В КАМЕРУН

Залавям с въже голям тропически нилски варан

Преди да тръгнете на ловна експедиция за живи животни, вие трябва да разберете от какви именно диви животни се интересуват зоологическите градини. После, като знаете местонахождението на обектите, трябва да изберете онези области, в които се срещат не само въпросните екземпляри, но и други редки животни. Зоолозите и биолозите обикновено не разполагат нито с време, нито с пари за пътуване из тези отдалечени кътчета на земята, за да откриват дивите животни на самото място. Животните трябва да се заловят и им се изпратят, за да ги изучат по-удобно в зоологическите градини. По-големите и по-обикновени животни от почти всички краища на земята сега са представени добре в зоологическите сбирки. За тях се знаят доста много неща. За по-дребните и по-редки животни обаче ние знаем твърде малко. Точно тях имам желание да събирам. Точно тях описвам и тук.

Именно малките животни от дадена страна понякога оказват в много отношения по-голямо въздействие върху човека, отколкото големите. У дома например сивият плъх прави всяка година повече пакости, отколкото което и да е по-голямо животно. Точно поради тази причина по време на моите експедиции за събиране на животни насочих усилията си върху по-дребните животински видове. Избрах Камерун¹ като цел на моята първа експедиция, тъй като представлява малко, почти забрав-

¹ След първото издаване на тази книга Британски Камерун престана да съществува под това име. Сега областта е част от Нигерия. Френски Камерун е известен като Камерун. Названията в текста не са променени, тъй като по време на писането на книгата те съществуваха.

вено кътче на Африка, останало повече или по-малко такова, каквото е било преди идването на белия човек. Всред гигантските тропически гори на Камерун животните живеят така, както и преди хиляди години.

Изключително важно е тези диви животни да се опознаят и изучат, преди да са попаднали под влиянието на цивилизацията, защото дивите животни се влияят от промените така, както и хората. Изсичането на горите, строежът на градове, завиряването на реки и прокарването на пътища през джунглата представлява намеса в техния начин на живот. Те или трябва да се приспособят към новите условия, или да загинат.

Възнамерявах да разбера всичко, което мога, за животните от големите гори и да отведа обратно със себе възможната най-голяма и най-разнообразна сбирка от дребната фауна, онези същества, които африканците наричат „дребосъци“.

Когато пристигнах за първи път в Камерун, останах поразен от ярките тонове на храстите и огромните размери на дърветата. Листата излъчваха всички възможни оттенъци на зеленото и червеното — от много тъмно до много светлозелено и от розово до пурпурночервено. Дърветата се извисяваха на стотина метра височина, а дънерите им бяха дебели колкото фабрични комини. Здравите им клони се огъваха под тежестта на листак, цветове и огромни пълзящи растения.

Слязох от кораба на малкото пристанище Виктория. Наложих се да остана там няколко седмици, за да се подготвя за пътуването из вътрешността. Трябваше да направя много неща, преди да се заема със същинската работа по събирането на животните — да наема африканци за готвачи и прислужници, да закупуя най-различни стоки, да свърша и куп други работи. Налагаше се да получа и необходимото разрешение за преследване и залавяне на животните, които търсех, защото цялото животинско царство на Камерун се охранява много строго. Докато не получи правителствено разрешение, никой няма право да лови живи или да убива каквито и да е животни или птици. Най-сетне, след като всичко това беше направено, наех камион, натоварих храната и скипировката и потеглих.

По онова време към вътрешността на Камерун во-

деше само един път. Пътуваше ли се достатъчно дълго по него, той извеждаше до село Мамфе, на река Крос, на около 300 мили от морския бряг. Точно това село си бях избрал за построяване на основния лагер.

Почвата на Камерун е червена, твърде наподобяваща почвата на Девън. Виещият се между хълмовете път бе оцветен в ярко червено и ограден от двете страни с огромни горски дървета. По време на нашето пътуване виждах множество блестящи птици, които се хранеха по дърветата: малки лъскави слънчеви птици, смучещи нектар от цветята, големи пламтящи бананоеди, наподобяващи огромни свраки, кълвящи диви смокини; друг път преминаването на камиона подплашваше някое ято птици-носорози. Те прелитаха над пътя, кряскаха мрачно и пърпореха силно с крилата си.

Под крайните храсталаци бързо притичваха гущери агама. Тези влечуги притежават почти същите ярки цветове както и птиците. Мъжките са с подвижни оранжеви глави, а телата им са напръскани в синьо, сребърно, червено и черно, докато женските са оцветени в розово и имат светли, ябълковозелени петна. Те притежават особения навик да клатят енергично нагоре и надолу глави и изглеждат твърде странни. Стрелкат се насам-натам, преследват се едни други, после спират внезапно и започват да клатят ярко оцветените си глави. Почти така многобройни като тези гущери бяха и рибарчетата-пигмеи, по-дребни от рибарчетата, с ярко сини гърбове, оранжеви гърди и коралово-червени човки и стъпала. Противно на английските рибарчета тези малки птички се прехранват с прелетни скакалци, обикновени скакалци и други насекоми. По телеграфните стълбове и дънерите на изсъхналите дървета край пътя бяха накацали десетки такива птички. Всички гледаха с надежда към тревата и храстите под себе си. От време на време някоя от тях падаше като камък от мястото си, после отново изскачаше с пърхане от тревата. В човката си държеше скакалец, голям почти колкото нея.

Пристигнах в Мамфе на третия ден след тръгването си от морския бряг. Избрах това село за основен лагер поради много причини. Когато ловите диви животни, налага се да подобрете внимателно своята база: тя трябва

ва да се намира близо до някакъв магазин, за да се снабдяват с достатъчно количества консервирана храна, пирони, телени мрежи и редица други важни неща. Трябва да е наблизно и до път. Когато дойде време за тръгване, да докарате колкото се може по-близо камионите до лагера и да товарите. Вие трябва да се уверите, че вашата база се намира в богат с животни район, място без много стопанства или хора, които прогонват повечето диви животни.

Мамфе в това отношение беше превъзходно място, ето защо на брега на реката, на около миля от селото, разчистихме място и разпяхме голямата палатка, която носех. В продължение на следващите шест месеца тази палатка щеше да служи за дом както на мен, така и на моите животни.

Първото нещо, което трябваше да направя, преди да започна залавянето на животните, бе да се убедя, че основният ми лагер функционира нормално. Трябваше да се построят клетки, кошари и водни басейнчета, а също и покрити с палмови листа кодиби за наестите от мен африканци. Трябваше да се погрижа и за подходящото снабдяване с храна и вода, защото съберете ли двеста или триста животни и птици, те поглъщат ежедневно огромни количества. Друго важно нещо бе да разпитам колкото се може повече от местните водачи, да им покажа картини и снимки на животните, от които се интересувах, както и да им съобща колко плащам за всеки екземпляр. Разотивайки се обратно по селищата, те разказваха на своите съселяни и така в края на краищата аз използвах за моята работа всички селяни на няколко мили разстояние около лагера.

Най-сетне уредих всичко. Пред мен стоеше големият куп празни клетки, които трябваше да бъдат напълнени. Можех вече да започна да ловя чудноватите животни, заради които бях изминал толкова дълъг път.

Установени правила за лов на живи животни в действителност няма. Всичко зависи от характера на страната, в която сте попаднали, и видовете животни, които искате да заловите. В Камерун приложих няколко различни способа. Един от най-успешните се оказа ловуването из гората с помощта на местни ловджийски кучета. Тези кучета носят малки дървени хлопатари около вратовете

си така, че когато попаднат на следите на някое животно и изчезнат от погледа в гъстите храсталаци, вие разбирате накъде са отишли и вървите след тях, направлявани от похлопването на хлопатарите им.

Най-възвуща лов от този вид организирахме, когато се изкачихме по планината, наречена Н'да Али, на около двадесет и пет мили от основния лагер. Местните ловци ми бяха разказвали, че в горните склонове на тази планина е открито рядкото животно чернонога мангуста — животно, което особено много исках да притежавам. Това е много голяма мангуста, чисто бяла на цвят, с оцветени в шоколадово крака и стъпала. Знаех, че жив екземпляр от това животно още не бяха виждали в Англия, затова реших твърдо да се опитам да улова някое от тях.

Една сутрин тръгнахме много рано на лов. Бяхме четирима ловци с мен и пет доста окаяни на вид кучета. Една от трудностите при подобен лов е, че не можеш да обясниш на кучетата точно какво животно искаш да уловиш, така че те долавят миризмата на първото срещнато животно в гората и тръгват по следите му. В резултат на това, тръгнал на лов за мангуст, много вероятно е да завършиш с улавянето на нещо съвсем друго. Всъщност точно така се случи и този път.

Кречехме вече половин час през гората, когато кучетата откриха прясна миризма и се спуснаха с развънувано джавкане напред. Между дърветата се понесе ехото на техните дървени хлопатари. Втурнахме се и ние след тях и в продължение на половин час следвахме далечните звуци на кучешката глутница. Тичахме с всички сили и с всяка измината крачка чувствахме все по-голяма и по-голяма умора. Застанахият начело ловец изведнъж спря и вдигна ръка. Спряхме задъхани и ние. Наострихме уши. Гората около нас тънеше в тишина.

Пръснахме се в кръг и закрачихме между дърветата в различни посоки, като се мъчехме да открием накъде са отишли кучетата. Най-сетне пронизителният фалцет на един от ловците ни накара за забързае към мястото, където ни очакваше. От далечината долиташе шум на течаща вода. Затичани към него, едва поемащи дъха си, ловците ми обясниха, че ако привлечените от дивеча кучета са достигнали до брега на реката, шумът на во-

дата е заглушил звука на техните хлопатари. Това обясняваше защо изгубихме кучетата.

Достигнахме водата, нагазихме в нея и продължихме нагоре по течението. В края на краищата се озовахме до място, където водата се пенеше под малък водопад, висок около шест метра. Около основата на водопада бяха струпани няколко огромни камъка, целите обрасли с мъх и дребни растения. Точно между тези големи скали зърнахме гърбовете на кучетата, а сред грохота на водата различихме и остро им квичене. Надникнахме през скалите и изведнъж видяхме онова, подир което бяхме тичали: огромен тропически гушер, дълъг около два метра, с дълга камшикообразна опашка и големи извити нокти на лапите. Залостен сред скалите, той се бе обърнал с лице към отвора, държеше кучетата на разстояние, размахваше огромната си опашка и съскаше с всички сили, когато някое от тях се осмеляваше да го приближи повече.

Щяхме да подвижнем на кучетата, когато най-глупавото от тях се втурна, сграбчи огромния варан за гърлото и го стисна с всички сили. Гушерът отвърна на любезността, захапа ухото му, после се изгърби и впи огромните си задни лапи в гърба на кучето, раздирайки кожата му с острите си нокти. Кучето изскимтя от болка и пусна гърлото му. Варанът се отдръпна, замахна с опашка, удари го и то се претъркули няколко пъти между скалите. Бързо-бързо повикахме останалите кучета, завързахме ги за едно близко дърво и започнахме да обмисляме най-добрия начин за залавяне на гушера, съскащ между скалите като огромно праисторическо чудовище.

Опитахме се да хвърлим отгоре му мрежа, но острите ръбове на скалите пречеа и в края на краищата се отказахме. Единственият друг начин, който успях да измисля, бе да се покатеря по скалата над него и докато другарите ми отвличаха вниманието му, да нахлузя на врата му въжена примка. Обясних на ловците какво възнамерявам да направя, покатерих се по хлъзгавите скали и се озовах на около два метра над мястото, където се криеше гушерът. Направих хлабав клуп на края на въжето и после, наведен напред, го спуснах внимателно към влечугото. То, изглежда, не свързваше

въжето със застаналия над него човек. За мен беше твърде лесно да нахлузя клупа на главата му и да го придърпам леко назад, докато легне на врата му. После дръпнах силно.

За нещастие, обзет от вълнение, не само че забравих да привържа някъде въжето, но на всичкото отгоре бях коленичил върху свободния му край. Веднага след като варанът усети, че клупът се затегна около врата му, стрелна се като ракета, изпълна въжето, издърпа го изпод колената ми и аз започнах да се свличам по ръба на скалата. Върху гладката и мокра от пръските на водопада повърхност на скалата не можех да открия нищо, за което да се уловя, хлъзнах се през ръба и се строполих в зиналата под мен дупка. Спомням си, че при падането се надявах гущерът да се изплаши така от моето внезапно появяване, та да няма време за борба. Не изпитвах никакво желание да се приближа повече от необходимото до неговите добре въоръжени лапи. За щастие се случи точно така. Гущерът тъй се уплаши, че се стрелна извън скалите и побягна надолу край брега на реката, като повлече въжето след себе си. Не успя да отиде далеч, защото веднага след като се измъкна от скалите, туземците хвърлиха мрежата отгоре му и след няколко секунди той вече се мятеше и съскаше в нейните прегръдки. В края на краищата го освободихме от мрежата, завързахме го за дълъг прът и аз го изпратих с един от ловците в основния лагер.

Чувствах се особено доволен от залавянето на това огромно влечуго, но не заради него се изкачвахме по планината; затова продължихме пътя си през гората.

Не много след това кучетата отново попаднаха на прясна следа. Преследването, по което ни поведоха този път, беше по-дълго и по-интересно от това на големия тропически гущер. В началото животното, което преследвахме, се втурна по склона и ние трябваше да бягаме отчаяно надолу и да прескачаме нападалите камъни, което беше твърде опасно, защото едно подхлъзване можеше да причини счуване на крак или нещо още по-лошо. После нашата жертва се извърна и побягна нагоре. Принудихме се да я последваме. Сърцата ни биеха до пръсване. По телата ни течеше пот на вадички. Този лов продължи около три четвърти час и на края,

следвайки звука на кучешките хлопатари, ние пристигнахме до равно място, където открихме кучетата, скупчени до голямо повалено кухо дърво. В отвора на кухото дърво стоеше голямо прилично на мечка бяло животно със странно лице и с малки уши. То гледаше към лаещите кучета, а по лицето му се четеше насмешка. Забелязах, че едно от кучетата е ухапано за носа и разбрах защо се държаха на прилично разстояние от това чудновато животно. Чернокраката мангуста ни забеляза, извърна се и потъна в кухата вътрешност на дървото.

Подвिक्षахме на кучетата, на отвора на хралупата поставихме мрежа, после отидохме на другия край да се уверим дали няма някакъв изход. Дупка там нямаше и разбрахме, че мангустата може да се измъкне от хралупата единствено по преградения от нашата мрежа път. Сега ни оставаше само да я прогоним от дървото. За щастие то бе много изгнило и меко. Задълбахме с ножовете си и успяхме да направим дупка на противоположната на мрежата страна на дървото. После запалихме малък огън вътре в дупката и когато се разгоря добре, нахвърлихме отгоре му зелени листа. В хралупата плъзна гъст лютив пушек. Известно време чуввахме как мангустата кашля раздразнено, но после пушекът ѝ дойде много и тя просто излетя през дупката, попадна в мрежата, претъркули се веднаж-дваж и започна да хапе и ръмжи. След известно усилие, по време на което почти всички бяхме изпохапани, успяхме да я извадим от мрежата и да я поставим в здрава торба. После я откарахме тържествено в лагера.

Първите два-три дни тя се държеше много свирепо и се нахвърляше върху решетките на клетката всеки път, когато се приближавах. След като прекара известно време в пленничество, тя почти напълно се опитоми, а след две или три седмици идваше даже да поема храна от ръката ми и ми разрешаваше да я чеша зад ушите.

Гъстите гори на Камерун са осеяни тук-там с хълмисти пасища. В тези местности приложих други методи за залавяне на животни. Един от най-добрите бе подгонването и вкарването на животните в мрежи.

Точно в такава местност отидох на лов за гигантската

тътнеща катерица, най-голямата катерица в Камерун, животно около два пъти по-голямо от обикновената сива английска катерица. Тези катерици се срещат и из равнините, но там те прекарват своето време по върхните клони на най-високите дървета, хранят се с плодове и ядки и израстват там, а на земята слизат много рядко. При това положение е почти невъзможно да бъдат уловени. На пасищата те живеят по малките групи дървета около потоците и рано сутрин и вечер слизат долу и тръгват да търсят храна в тревите. Моите ловци ми бяха казали, че знаят едно място в гората, където имало много такива катерици. Реших да опитаме да уловим някои от тях рано сутрин, когато слизат долу да се хранят.

Тръгнахме в един часа след полунощ и пристигнахме на мястото точно преди изгрев. Избрахме подходящо място на края на гората, разпяхме мрежите в полумесец и ги замаскирахме с трева и храсти. Налагаше се да направим всичко това, докато беше още тъмно, и да пазим пълна тишина, за да не ни открият катериците. После, когато мрежите бяха вече готови, ние се отдръпнахме и се скрихме под едни големи храсти на самия край на гората. Зачакахме пукването на зората, окъпани в роса. В планината е много по-студено от равнината. Докато изгрее слънцето, зъзнахме и тракахме със зъби от студ.

Най-сетне, когато сутрешната мъгла ни заля като огромно бяло море, дочухме силно и сърдито „чък-чък“, идващо от дърветата край нас. Това означавало, казаха шепнешком ловците, че катериците се подготвяли да слязат долу на закуска. Не след дълго, надничайки през листата към онази част от пасището, където стояха нашите скрити мрежи, видях как заподскача някакъв странен предмет. Приличаше поразително на продълговат черно-бял балон. По никакъв начин не можех да разбера какво може да е това. Посочих го на ловците и те ми обясниха, че е подскачащата над тревата опашка на катерилата, тялото ѝ оставало скрито от погледа. Много скоро към този самотен „балон“ се присъединиха още няколко други. Когато мъглата се вдигна, зърнахме и самите катерици. Те подскачаха внимателно от туфа на туфа, после сядаха на своите огромни черно-бели раирани опашки.

Преценихме, че са доста далеч от дърветата, изправихме се с облекчение и се пръснахме във ветрило. Дадох сигнал и всички пристъпихме бавно по пасището. Нашето появяване беше посрещнато с хор от силни и изплашени писъци на катериците, останали по дърветата зад нас. Тези, които бяха излезли на пасището, седнаха и погледнаха подозрително към нас. Планът беше да вървим напред, да гоним катериците все по-далеч и по-далеч от дърветата и все по-близо до мрежите. Попаднаха ли в техния район, щяхме да се втурнем внезапно, да ги накараме да хукнат панически и да влязат в примката. Планът обаче не се разви така, както предполагаме.

Една от катериците, много по-умна от останалите, внезапно разбра, че я изтикваме все по-далеч от убежищата по високите дървета. Тя се втурна наляво, заобиколи веригата на ловците и побягна към гората. Останалите катерици седяха и наблюдаваха, очевидно все още нерешени дали да я последват или не. Те не бяха твърде близо до кръга на мрежите, но аз разбрах, че не ги ли подгоним, ще се пръснат встрани и ще преминат край нас така, както направи първата катерица. Тръгнахме всички напред, крещяхме, свирехме, размахвахме ръце и се мъчехме да изглеждаме колкото се може по-страшни. Катериците погледнаха мигом към нас, обърнаха се и побягнаха.

Две от тях се стрелнаха вляво и вдясно, а три други върхлетяха право върху мрежата и след няколко секунди се мятаха безпомощно в примката. Изключително трудно ги освободихме от мрежите, защото ръмжаха силно и гневно и хапеха освирепели ръцете ни с оцветените си в оранжево зъби. Животните бяха твърде красиви, с червеникави гърбове, лимоненожълти коремци и големи черnobели раирани опашки, дълги около четиридесет и пет сантиметра. Сега, когато останалите в гората катерици знаеха, че се опитваме да ги заловим, по-нататъшният лов стана безполезен. Трябваше да се задоволим със заловените три.

Пренесохме ги до лагера в плътни брезентови торби, затворихме ги в чудесна просторна клетка с достатъчно храна, плодове и зеленчуци и ги оставихме да се разположат. След като огледаха основно клетката, те изля-

доха храната, която им бях оставил, сгушиха се и за-спаха.

Рано на следната сутрин открих откъде идва названието на тези катерици. При изгрев бях събуден от много особен шум, идващ откъм клетката. Примъкнах се от леглото и зърнах катериците. Седнали близо до омережената с тел предна част на своята клетка, те издаваха чудноват рев. Започваше като слаб вибриращ барабанен бой, подобен на този, който долавяте от телеграфните стълбове, когато вятърът разклаща жиците. Постепенно той се усилваше и придобиваше все по-метален оттенък, докато на края прозвуча като заглъхващия стон на огромен гонг. Катериците издават този необикновен звук всяка сутрин на разсъмване и през първата седмица, докато привикна с него, винаги се будех в този ранен час и си мислех, че залавянето на подобни животни представлява съмнително удоволствие.

Забърквам се с новородени крокодилчета и бодливи свинчета

В резултат на ежедневното ловуване насъбрах доста животни, но започнах да забелязвам, че ми остава все по-малко и по-малко време за излизане в гората. Моите пленници се нуждаеха от големи грижи. Оставаше ми само една възможност — да ходя нощем на лов. Това се оказа един от най-вълнуващите начини за търсене на животни.

Въоръжени с много силни електрически фенерчета, натоварени с обичайното снаряжение от торби, бутилки, кутии и мрежи, ние тръгнахме с ловците веднага след мръкване. Крачехме безшумно между огромните дървета и насочвахме запалените фенерчета нагоре към клоните. Имаше ли някакви животни, виждахме блесналите им на светлинния лъч очи, наподобяващи чудни скъпоценни камъни, втъкнати сред листата.

Това всъщност е много добър метод за ловуване,

защото по този начин попадахме на много животинки, които никога не виждахме през деня. Всички нощни животни прекарват дневните часове в спане из своите дупки, а да се хранят и ловуват излизат нощем. След като веднъж ги откриете по върховете на дърветата или на земята, тогава остава да се опитате за заловите своята жертва, което обикновено не е лесна работа.

Твърде интересно е, че едно от животните, което се лови най-лесно по този начин, е крокодилчето. Тези влечуги живеят из малките и плитки потоци, прорязващи надлъж и шир гората. Нощем излизат на бреговете, лягат и чакат разни малки животинчета с надежда да ги уловят, когато дойдат да пият вода.

Ние тръгнахме по течението на тези потоци, понякога затъвахме до кръста във водата и държахме запалените фенерчета над главите си. Съвсем неочаквано на светлината на фенерчетата откъм пясъчния бряг проблясваха две запалени въгленчета. Приближавах внимателно и виждах легналото върху пясъка малко крокодилче, което вдигаше подозрително глава и ме оглеждаше. Насочвах внимателно светлинния лъч в очите му, заслепявах го и то така не можеше да ме вижда. После приближавах, навеждах се напред и го приковавах за земята, като го притисках за врата с чаталестата пръчка.

Повечето от тези животинчета достигаха едва четиридесет до шестдесет сантиметра на дължина, но от време на време откривах и крокодилчета над метър. Те повеждаха истинска борба, когато ги притисках с чаталестата пръчка, размахваха опашки, правеха опити да се доберат отново до водата и ревяха издълбоко и силно, като че бяха лъвчета, а не крокодилчета.

Когато улавях някое крокодилче, аз се пазах не само от устата, но и от опашката му, защото по-големите имат много силни опашки. Един неин удар лесно може да ви счупи ръката. Те прилагаха и една хитрост. Лежаха съвсем неподвижно и ми даваха възможност да ги уловя и вдигна за врата. После, без каквото и да е предупреждение, започваха да извиват ужасно тела и да удрят с опашки. Това внезапно движение биваше така неочаквано, че аз изпущах крокодилчето отново във водата. Ето защо започнахме по правило да не ги повдигаме от земята, преди да сме ги хванали здраво за врата и опашката.